

Arrest

nr. 281 656 van 9 december 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. HEYVAERT *loco* advocaat M. LYS en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1998.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 10 oktober 2019. Op 11 oktober 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 26 mei 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 12 juli 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Kamal Poor in het district Qarghayi, gelegen in de provincie Laghman. U bent Pasjtoen van etnische origine en u hangt het soennitische geloof aan. U ging naar school tot de vijfde graad en volgde religieuze lessen in de madrassa. U volgde koranlessen in de madrassa, gelegen in de hoofdmoskee van Kamal Poor. De taliban kwam vaak langs om te vertellen over de jihad. De taliban koos op een dag vijf jongens die les volgden aan de madrassa uit om zich bij hen aan te sluiten, en deelde deze keuze mee aan de mullah. U was één van die jongens. De mullah moest dit discreet houden, anders zou zijn leven in gevaar zijn. De mullah vroeg aan u en de andere uitgekozen jongens om de vaders de volgende dag naar de moskee te laten komen omdat hij een belangrijke boodschap had.

Toen uw vader en de vaders van de andere uitgekozen jongens in de moskee waren, zei de mullah dat de taliban u en de andere jongens wou meenemen om jullie op te leiden voor de jihad. De vaders hielden vervolgens een vergadering. U en de andere jongens werden naar een groot oud huis gebracht, waar jullie en de vaders de nacht doorbrachten. De volgende ochtend kwam een onbekend persoon u en de andere jongens ophalen. Deze persoon bracht u naar Nimroz, waar u in een voertuig gezet werd richting Iran. Toen u in Servië was, hoorde u dat uw vader vier à vijf nachten vastgehouden en gemarteld werd door de taliban.

U vertrok in de zomer van 2018. U reisde via Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Bosnië, Italië en Frankrijk naar België. U kwam op 10 oktober 2019 aan in België, vervolgens diende u op 11 oktober 2019 uw verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek dient u uw taskara, een bewijs van de vijfde graad van uw school en de enveloppe waarin deze documenten verzonden zijn in.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Vooreerst wordt uw algemene geloofwaardigheid aangetast door uw verklaringen over uw leeftijd. U verklaarde ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u op het moment van uw aankomst in België minderjarig was. U gaf daar aan dat u 16,6 jaar oud was, wat overeenstemt met een geboortedatum op 30 april 2003 (Zie registratie verzoek om internationale bescherming). Op basis van een leeftijdsonderzoek uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven) werd uw leeftijd echter vastgesteld op 21,5 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar. Rekening houdende met de standaarddeviatie wil dit zeggen dat u minstens 19,5 jaar oud was op 11 oktober 2019 (de datum waarop het leeftijdsonderzoek werd uitgevoerd) en u bijgevolg ook op het moment van uw aankomst in België, op 10 oktober 2019, niet langer minderjarig was. Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 19 mei 2021 beweert u dat u 16,5 jaar oud bent. Op de vraag hoe oud u was bij uw verzoek om internationale bescherming, zegt u opnieuw 16,5 jaar, terwijl de asielaanvraag meer dan anderhalf jaar eerder werd ingediend. Wanneer u gewezen wordt op het leeftijdsonderzoek en het feit dat u in de periode tussen de registratie van uw verzoek om internationale bescherming en uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS ouder moet geworden zijn, oppert u dat u nu dan 18, 19 of 20 jaar oud moet zijn, maar gaat u niet akkoord met de resultaten van het leeftijdsonderzoek (CGVS, p. 6). Echter, ten tijde van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS zou u voortgaande op de resultaten van het leeftijdsonderzoek reeds 23,1 jaar oud zijn. Het is erg onwaarschijnlijk dat u zich meer dan zes jaar van leeftijd zou vergissen. Op uw taskara die u indient om uw verzoek om internationale bescherming te staven, is dan weer sprake van een andere geboortedatum. Volgens dit document is uw geboortedatum 14 hamal 1380 of 3 april 2001 volgens de Gregoriaanse kalender. Dit zou u dan 18,5 jaar maken bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken en 20,1 jaar op het moment van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Overigens beweert u dat u de taskara zelf bent gaan ophalen met uw vader, enkele weken voor uw vertrek en kreeg u die taskara meteen mee (CGVS, p. 8, 15). Wat er ook van zij, volgens het leeftijdsonderzoek uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven) op 21 oktober 2019 werd uw leeftijd vastgesteld op 21,5 jaar oud met een standaarddeviatie van twee jaar. Dat u bij aankomst in België 16,6 jaar oud zou zijn geweest, blijkt bijgevolg totaal niet aannemelijk en dat u zowat anderhalf jaar later nog steeds maar 16,5 jaar oud zou zijn daar waar u op basis van wetenschappelijke bevindingen in realiteit 23 jaar geschat wordt op het moment van uw persoonlijk onderhoud is uiteraard geheel ongeloofwaardig. De resultaten van het leeftijdsonderzoek en de vaststelling dat uw eigen verklaringen omtrent uw leeftijd tegenstrijdig zijn met het document dat u neerlegt

om uw identiteit te staven, doen het CGVS concluderen dat u bewust valse verklaringen heeft afgelegd over uw leeftijd. Het hoeft weinig betoog dat deze bewuste poging de Belgische asielautoriteiten te misleiden uw algemene geloofwaardigheid ernstig ondermijnt. In het verzoekschrift stelt u dat het CGVS niet in het minste rekening heeft gehouden met het feit dat veel Afghanen die geboren zijn in conflictgebieden hun exacte geboortedatum, noch hun exacte leeftijd kennen. Om dit te staven legt u twee nieuwsartikels voor die een fenomeen beschrijven waarbij veel Afghanen die hun exacte geboortedatum niet kennen 1 januari kiezen als officiële geboortedag. Dit fenomeen kan allerm minst verklaren waarom u verklaart 16,6 jaar oud te zijn bij registratie van uw verzoek om internationale bescherming, terwijl een wetenschappelijke leeftijdstest heeft uitgewezen dat u 21,5 jaar bent, met een standaarddeviatie van twee jaar. Zelfs in het uiterste geval is er bijgevolg een verschil van drie jaar tussen uw beweerde leeftijd en het resultaat van de wetenschappelijke leeftijdstest en biedt het zeker geen verklaring voor de vaststelling dat u gedurende anderhalf jaar verklaart 16,5 jaar oud te zijn. (CGVS, p. 6). Op het moment van het gehoor voor het CGVS in mei 2021 verklaart u zich dus nog een maand jonger dan bij uw aankomst hier in oktober 2019 toen u poneerde 16,6 jaar oud te zijn. Zelfs indien men er rekening mee houdt dat iemand zijn exacte geboortedatum niet zou kennen, is dit niet meer ernstig te noemen en gezien uw geboortjaar op basis van de test dermate drastisch aangepast werd van het jaar 2003 naar 1998, Het geheel aan bovenstaande vaststellingen over uw leeftijd doet het CGVS besluiten dat u wel degelijk een bewuste poging heeft ondernomen om de Belgische asielautoriteiten te misleiden.

Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Bijgevolg oordeelt het CGVS dat er in uw hoofde geen steunmaatregelen verleend dienen te worden omwille van de door u verklaarde minderjarigheid aangezien uit het voornoemde leeftijdsonderzoek blijkt dat u niet langer minderjarig was op het moment van uw aankomst en verzoek om internationale bescherming in België. Voor het overige heeft u géén elementen kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, noch heeft het Commissariaat-generaal dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurig een actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012, §§ 65-68; EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om

internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 3-4) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde recente verblijf in het district Qarghayi in de provincie Laghman tot aan uw vertrek rond 2018. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en het daardoor voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en dat hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Het CGVS stelt vast dat uw geografische kennis over de nabije omgeving van uw dorp Kamal Pur in het district Qarghayi goed is. Zo vertelt u vlot welke dorpen in de buurt van het uwe liggen (CGVS, p. 7) en kan u in detail de route naar het districtscentrum beschrijven (CGVS, p. 7-8). Hier dient opgemerkt te worden dat u verklaart deze route slechts éénmaal afgelegd te hebben, met name om uw taskara op te halen, in het bijzijn van uw vader (CGVS p. 8). Desondanks kan u de route en de plaatsen die u tegenkomt op die route in detail beschrijven. Dit zorgt ervoor dat uw verklaringen een ingestudeerd karakter lijken te hebben. Ook kan u vlot de omliggende provincies en districten opnoemen (CGVS p. 10, 11). Verder weet u ook dat er rivieren door uw district stromen, u beperkt zich tot de namen van twee rivieren en één daarvan benoemt u juist als Kabul rivier. Het is evenwel opmerkelijk dat u de andere rivier benoemt als Laghman rivier en dat de naam Alingar, één van de drie bekende rivieren uit uw provincie, u in eerste instantie niets zegt. Later vermeldt u Alingar wél wanneer u het over de omliggende districten hebt (CGVS p. 11). De bekende rivieren Alingar, die zijn naam aan het gelijknamige buurdistrict gaf en de Alishang rivier vloeien in uw district samen in de Kabul rivier. In het verzoekschrift stelt u dat er slechts twee rivieren doorheen het district Qarghayi zouden stromen, en een derde slechts door de provincie. Dit klopt echter niet, de rivieren Alishang en Alingar vloeien samen in de Kabul rivier op het grondgebied van het district Qarghayi. Een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert, bevindt zich in het administratieve dossier.

U hebt het CGVS er echter niet van overtuigd dat u nog in de periode voor uw vertrek naar België rond 2018 in Qarghayi, Laghman, verbleef. Zo weet u vooreerst niet eens welk jaar het nu is in de Afghaanse kalender (CGVS, p. 6). U weet wel wanneer rijst en tarwe gezaaid en geoogst worden, u hielp uw vader soms met boeren (CGVS, p. 12). Op de vraag naar de warme maanden echter, geeft u slechts de naam van één maand: jauza (CGVS, p. 6). Dit is nochtans een maand van de lente en niet van de zomer zoals u beweert (CGVS, p. 6, 12). Een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert, bevindt zich in het administratieve dossier. Dat u zich hier vergist, als boerenzoon, is dan ook onverschoonbaar. In het verzoekschrift stelt u op dat u enkel zou verklaard hebben dat de maand jauza een warme maand is, niet dat deze maand in de zomer zou zijn. Deze stelling klopt echter niet. Gevraagd welk jaar het was toen u vertrok, antwoordt u dat u het niet weet, maar dat u ongeveer drie jaar geleden tijdens de zomer vertrok. Even later wordt u gevraagd in welke maanden het heel warm is, waarmee het CGVS zich in zijn vraagstelling aanpast aan het niveau van de verzoeker. Hierop antwoordt u: "Jauza maand. Maand jauza in de schoolvakantie is het heel warm. Dan ben ik van daar vertrokken.". Er kan dus wel degelijk vastgesteld worden dat u verklaart dat de maand jauza in de zomer is, gezien u eerst verklaart in de zomer te zijn vertrokken, en vervolgens specificeert dat het in de maand jauza was (CGVS p. 6).

Verder blijkt uw kennis van bekende personen in Qarghayi onaannemelijk beperkt. Er werd u tot driemaal toe gevraagd of u personen kende die belangrijk zijn of macht hebben in uw regio. Hierbij werden u voorbeelden gegeven zoals districtschefs, politiechefs, mensen in het parlement, de provinciale raad of commandanten. U kan echter niemand benoemen. U voert aan dat de overheid niet heel aanwezig is en bang is van de taliban, maar soms wel een toer doet doorheen uw regio (CGVS p. 10). Eerder, wanneer u gevraagd wordt of u weet wie de districtschef was van Qarghayi ten tijde van uw beweerde vertrek uit

Afghanistan noemt u [F. S.], mijnheer [F.], die niet terug te vinden is. U bent vervolgens wel in staat de naam van [M. S], een ex-districtschef, te reproduceren maar u geeft aan dat u het zich niet goed herinnert en er verder niets over weet (CGVS p. 9). Ook over de provinciegouverneur ten tijde van uw vertrek [M. A. N.], wiens naam u wel kan noemen, geeft u meteen aan zich niet veel te herinneren. Dat u naast een ex-districtschef en een inmiddels ook ex-provinciegouverneur – over wie u geen extra info kan geven – geen bekende personen kan opnoemen, bevestigt het ingestudeerde karakter van uw verklaringen.

Voorts wordt u gevraagd naar recente veiligheidsincidenten in uw district. U kan één incident noemen dat zeven tot acht jaar geleden plaats vond, waarbij een drone dertien talibanleden heeft vermoord in de buurt van de Amerikaanse legerbasis in Gambiri. Wanneer u gevraagd wordt of u gehoord heeft over meer recente incidenten, met name in de laatste twee jaren voor uw beweerde vertrek, kan u geen enkel incident opnoemen (CGVS p. 10). Nochtans vonden er bijvoorbeeld in de periode tussen september 2016 tot en met 31 mei 2017 1226 veiligheidsincidenten plaats in Laghman. U verklaart enkel dat de taliban aanwezig is, dat ze alle beslissingen nemen en dat hun aankomsttijd onbekend is (CGVS p. 10). U weet evenmin de namen van andere groeperingen die nog actief zijn in uw regio, u bent enkel in staat de taliban en overheid te benoemen (CGVS, p. 22). Nochtans vonden er in Laghman gevechten plaats tussen taliban en ISKP (een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert, bevindt zich in het administratieve dossier). U hoorde wel een aantal namen van talibanleiders. U heeft echter enkel hun namen gehoord en kan verder niets over hen vertellen (CGVS p. 9-10). Bovendien zijn deze namen niet te verifiëren. Namen van bekende talibanpersoonlijkheden uit uw district zoals [S. K.] of [M. E.] zijn in uw opsomming niet te bespeuren. Dat u niet in staat bent enig incident op te noemen dat plaats vond kort voor uw vertrek en niet in staat bent om enige andere groepering uit uw regio te benoemen

Nog wordt u gevraagd naar incidenten in uw district. U vertelt over een overstroming die acht of negen jaar geleden plaatsvond, in 2012 of 2013. U maakt zich er eerst vanaf met de boutade dat er veel gebeurt, maar u zich er niets van herinnert. Daarna vertelt u dat er veel velden waren overstroomd, oogsten en huizen waren vernietigd en veel koeien gedood (CGVS p. 10). Er wordt u uitdrukkelijk gevraagd naar meer recente overstromingen of aardbevingen, maar u kan geen overstromingen meer noemen (CGVS p. 11). Nochtans werd uw regio ook in februari 2015 geteisterd door zware regen- en sneeuwval, met zware overstromingen tot gevolg. Duizenden families ondervonden problemen als gevolg hiervan, waarvan honderden in Laghman. In minstens 215 dorpen van de provincie Laghman, ondervonden minstens achthonderd families problemen als gevolg van deze natuurramp. In het district Qarghayi waren meer dan tachtig families getroffen, en vielen er vier doden. Bovendien moesten ongeveer vijftig mensen gered worden door het 201 Silab Military Corps uit het dorp Bila in Qarghayi. Hoewel u het dorp Bila niet zelf noemt, noemt u tijdens een opsomming wel het naburige dorp Qabilah. Daarnaast werden ook ongeveer negentig nomaden gered van de overstroming in uw district. Bovendien werd u ook gevraagd of er buitenlandse organisaties hulp verschaften in de nasleep van een overstroming. U stelt dat niemand jullie kwam helpen toen alle huizen door het water werden vernietigd (CGVS p. 11). Nochtans blijkt dat naast Unicef heel wat buitenlandse andere organisaties in uw regio actief zijn, zoals International Organization for Migration, World Food Programme, International Rescue Committee, Danish Refugee Council, Swedish Committee for Afghanistan, Danish Committee for Aid to Afghan Refugees, Mission d'Aide au Développement des Economies Rurales en Afghanistan, Mission d'Aide au Développement des Economies Rurales en Afghanistan en World Health Organization. Er wordt niet van u verwacht dat u al deze organisaties zou kunnen opsommen. Evenwel mag aangenomen worden dat u, indien u werkelijk tot 2018 in Laghman zou hebben gewoond, minstens één organisatie kan noemen. Ook in februari 2017 vond een overstroming in uw regio plaats. Deze overstroming had weliswaar minder impact, maar 73 families in de districten Alingar, Alishang, Mehtarlam en Qarghayi ondervonden problemen door deze overstroming. Dat u niet van de problemen en humanitaire hulp volgend op deze overstromingen op de hoogte blijkt, doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering tot in 2018 in Qarghayi te hebben gewoond.

Daarnaast wordt u gevraagd naar aardbevingen. U verklaart over een aardbeving te weten zeven tot acht jaar geleden en dat er aardbevingen gebeuren, maar u kan er verder niets over vertellen (CGVS p. 11). Het is opmerkelijk dat u zich de Hindu Kush aardbeving van oktober 2015 met een kracht van 7,5 op de schaal van Richter met het epicentrum in de provincie Badakhshan niet zou herinneren, indien u tot omstreeks 2018 in Qarghayi zou hebben verbleven. Hoewel de schok het krachtigst was in de provincies Badakhshan, Nangarhar, Kunar en Nuristan, was er ook in Laghman aanzienlijke schade. In Laghman ondervonden meer dan 250 families ernstige problemen door deze aardbeving, waarbij zes doden en vijftientig gewonden vielen in uw provincie. Zesentwintig huizen werden compleet verwoest en 793 huizen werden zwaar beschadigd, 475 families werden geholpen. Zeker zes families in Qarghayi werden getroffen. Ook na deze natuurramp kwamen buitenlandse organisaties ter hulp, zij kwamen onder meer in uw eigen dorp Kamal Poor, en in Bar Kamal Poor en Kuz Kamal Poor. In het licht van bovenstaande informatie is het niet aannemelijk dat u niets zou hebben gemerkt van de aardbeving of van de hulp achteraf. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw bewering tot in 2018 in Qarghayi te hebben

gewoond nogmaals ondermijnd. Een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert, bevindt zich in het administratieve dossier. In het verzoekschrift werpt u op dat de verwijzingen van het CGVS naar reddingsoperaties, het aantal getroffen families in de provincie en de organisaties die er actief waren een te hoog verwachtingspatroon stellen. Zoals supra vermeld wordt niet van u verwacht dat u de namen van alle reddingsoperaties kan opnoemen, noch het precieze aantal families dat getroffen werd door de aardbevingen en overstromingen of zich de schaal van Richter kan herinneren. Evenwel kan redelijkerwijze verwacht worden dat u - indien u tot uw beweerde vertrek in 2018 in het dorp Kamal Poor van het district Qarghayi heeft verbleven – correcte, spontane en doorleefde verklaringen aflegt over deze natuurrampen, waar u op geen enkel moment in slaagt. Zo kan verwacht worden dat u weet heeft van de hulp van buitenlandse organisaties. De buitenlandse hulporganisaties waren immers onder meer in uw eigen dorp actief – met zekerheid in de nasleep van de aardbeving van oktober 2015. U blijft hieromtrent in gebreke.

Uit wat voorafgaat blijkt dat u uw beweerde verblijf in het dorp Kamal Poor in het district Qarghayi van de provincie Laghman niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Afghanistan. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld.

Wat er ook van zij, u bent er daarnaast ook niet in geslaagd uw vluchtmotieven aannemelijk te maken. Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022 beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U bent er in casu niet in geslaagd om concreet aan te tonen waarom de taliban van hun gebruikelijke modus operandi zou afwijken en u wel gedwongen en persoonlijk wilde rekruteren. U verklaart hierover dat de taliban met elkaar spraken en dat de gekozen jongens goed bij hun voorwaarden pasten. Gevraagd naar deze voorwaarden, verklaart u dat jullie goed passend waren, heel snel van mening veranderden en goed konden luisteren naar oudere mensen. Gevraagd waarom ze dachten dat u snel van mening zou veranderen, werpt u op dat ze het begrepen, dat ze het weten (CGVS p. 20). Deze uitleg overtuigt allerm minst. Bovendien legt u incoherente verklaringen af over de rekrutering door de taliban in uw regio. Oorspronkelijk verklaart u dat de taliban niet enkel in uw madrassa jongens uitkozen, maar ook in andere regio's en madrassa's. Volgens uw beweringen moesten die jongens dan een vorming volgen waarin ze leerden vechten en wapens leerden gebruiken (CGVS p. 21). U laat zich later echter ontvallen dat u nog niet eerder hoorde over jongens die op eenzelfde manier als u gerekruteerd werden omdat de inwoners van die dorpen pro-taliban zijn (CGVS p. 22). Dit bevestigt verder dat uw gedwongen rekrutering weinig aannemelijk is.

Tevens dient opgemerkt te worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw problemen met de taliban en dat u een belangrijk element in uw vluchtrelaas onbesproken liet bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Immers, tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken laat u optekenen dat de taliban iedere dag naar de madrassa kwamen om te spreken over de jihad om jullie zo in te lijven voor hun leger (Vragenlijst, 18 september 2020). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS daarentegen verklaart u uitdrukkelijk dat het niet duidelijk of bepaald is wanneer ze naar de madrassa kwamen. U ontvouwde dat de taliban soms naar de madrassa kwamen en soms niet, soms op één tijd, soms op een andere (CGVS, p. 19). Ook over het moment waarop uw vader werd ingelicht door de mullah over uw problemen met de taliban legt u tegenstrijdige verklaringen af. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken liet u optekenen dat de mullah de avond nadat de taliban u en vier andere jongens hadden aangeduid, bij uw vader ging om te vertellen wat er gebeurd was (Vragenlijst, 18 september 2020). Tijdens uw persoonlijk onderhoud wijzigt dit verhaal en beweert u dat de mullah aan u en de andere vier jongens zei dat jullie allen de dag erna jullie vader naar de moskee moesten meebrengen, omdat de mullah een belangrijke boodschap had. Vervolgens verklaart u dat de vaders een kleine vergadering over de situatie gehouden hebben (CGVS p. 18 en p. 20). Daarnaast voegt u eraan toe, maar pas wanneer het u expliciet gevraagd wordt, dat u toen u in Servië was van uw vader hoorde dat hij en de vaders van de andere jongens vier à vijf nachten vastgehouden en gemarteld werden door de taliban (CGVS p. 22). Dit belangrijk element liet

u onbesproken bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Bovenstaande vaststellingen bevestigen het ongeloofwaardige karakter van uw vluchtrelaas verder.

Ten slotte dient opgemerkt dat worden dat het weinig aannemelijk is dat u uw ouders nooit heeft ingelicht over de aanwezigheid van de taliban op uw madrassa. U verklaart dat uw vader stress had en in paniek was toen hij het nieuws vernam dat u was uitgekozen door de taliban en halsoverkop samen met de vaders van de andere vier jongens van de madrassa uw vlucht organiseerde (CGVS p. 21). Indien u de aanwezigheid van de taliban in de madrassa eerder had gesignaleerd aan uw vader, had hij wellicht maatregelen kunnen treffen om uw veiligheid te garanderen. In die zin is het zeer opmerkelijk dat u op geen enkel moment de aanwezigheid van de taliban tijdens de religieuze lessen vermeld had aan uw vader. Hiermee geconfronteerd stelt u dat u niet weet waarom, maar dat uw ouders enkel vroegen of de mullah er was en of u iets nieuws had geleerd (CGVS p. 20). Deze verklaring dat u het niet zei omdat uw ouders er niet specifiek naar vroegen, kan niet overtuigen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud op 26 mei 2021 plaatsvond, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofde aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat in uw geval een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw verzoek om internationale bescherming, met name uw taskara, uw schoolresultaten van de vijfde graad en de envelop waarin deze verzonden werden, kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Zoals uit bijgevoegde objectieve informatie blijkt hebben Afghaanse (identiteits-)documenten weinig bewijswaarde, daar ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper te onderscheiden van authentieke. Dit geldt evenzeer voor de door u voorgelegde taskara en het document met resultaten van de vijfde graad van uw school. Volledigheidshalve kan aan dit alles nog worden toegevoegd dat documenten sowieso slechts bewijswaarde hebben voor zover ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas wat in casu geenszins het geval is.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264

dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak

van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest

van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier

waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van de Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen), van het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partij meent ook dat een beoordelingsfout werd gemaakt.

2.2. De verzoekende partij geeft vooreerst aan dat het Commissariaat-generaal gedurende een bepaalde periode geen nieuwe beslissingen heeft genomen inzake verzoeken om internationale bescherming afkomstig van Afghaanse verzoekers. Dit om een beter beeld te krijgen over de algemene situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021. Ze stelt echter dat het Commissariaat-generaal, na zijn dossierbehandelingen in de week van 23 mei 2022 te hebben hervat, zijn beleid niet fundamenteel heeft aangepast. De commissaris-generaal heeft zich, volgens de verzoekende partij, zeer beperkt geschikt naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 31 maart 2022. Ze stelt dat de commissaris-generaal de bestreden beslissing op een niet-individuele, objectieve en onpartijdige wijze heeft genomen. Het heeft geen rekening gehouden met alle relevante feiten, noch met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij. Het heeft evenmin actief bijgedragen aan het verzamelen van informatie in verband met de huidige situatie in Afghanistan op het tijdstip waarop de bestreden beslissing werd genomen.

2.3. Vervolgens haalt de verzoekende partij het gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie over de huidige situatie aan. De verzoekende partij verwijst naar rapporten van de UNHCR, EUAA, Nansen en een arrest van de Raad van 31 maart 2022 met nummer 270 813. Ze stelt

dat deze documenten er onder meer op wijzen dat omwille van een gebrek aan informatie het momenteel nog steeds onmogelijk is om alomvattende richtlijnen te geven over de nood aan internationale bescherming van Afghanen die Afghanistan ontvlucht zijn. Het is, volgens de verzoekende partij, mogelijk om op basis van het specifieke profiel en de tot dusver beschikbare informatie over de situatie in Afghanistan de nood aan internationale bescherming vast te stellen maar omgekeerd is dit niet het geval. Beslissingen inzake internationale bescherming zouden moeten worden uitgesteld totdat de situatie in Afghanistan gestabiliseerd is en er betrouwbare informatie over de veiligheids- en mensrechtensituatie beschikbaar is om een volledige beoordeling te kunnen maken over de nood aan internationale bescherming. Ze brengt naar voor dat de situatie in Afghanistan sinds de overname door de Taliban zich kenmerkt door onzekerheid, willekeur en een ernstig gebrek aan respect voor de rechtsstaat. Toch volgt de commissaris-generaal dit advies niet op om zorgvuldig en voorzichtig om te springen met het nemen van negatieve beslissingen omdat er op dit moment onvoldoende informatie beschikbaar is over de situatie in Afghanistan maar meent hij dat er juist wel voldoende informatie beschikbaar is, aldus de verzoekende partij. Ze stelt verder dat de omvang van de veranderingen in Afghanistan nog steeds niet met duidelijkheid en zekerheid kunnen beoordeeld worden en dat de situatie nog steeds in ontwikkeling is waardoor het in sommige gevallen moeilijk is om een volledige en sluitende beoordeling te maken. Ze voert aan dat de commissaris-generaal hier geenszins rekening mee gehouden heeft, noch heeft hij verwezen naar het gebrek aan betrouwbare bronnen, laat staan gemotiveerd waarom hij van mening is dat besloten kon worden dat hij wel over voldoende informatie beschikt om deze richtlijnen niet te volgen. De verzoekende partij heeft getracht wel een gedetailleerd onderzoek te voeren naar de huidige situatie in Afghanistan, ondersteund door tal van bronnen. Dit omdat het volgens haar noodzakelijk was vanwege het gebrekkige onderzoek van de commissaris-generaal. Ze voert aan dat er niet alleen moet worden vastgesteld dat de verwerende partij afwijkt van het advies van UNHCR en meent dat er volgens haar wel voldoende actuele relevante informatie over de situatie in Afghanistan beschikbaar is, maar ook dat het zich, in tegenstelling tot de conclusies volgens dewelke er net een gebrek aan dergelijke informatie beschikbaar is, uitsluitend laat leiden door de richtlijnen van de EUAA bij de beoordeling van de huidige situatie en de nood aan bescherming, zonder bovendien te verantwoorden waarom het van mening is dat er van het advies van UNHCR kan afgeweken worden.

2.4. De verzoekende partij voert verder aan dat de commissaris-generaal stelt dat ze niet aannemelijk heeft gemaakt dat ze een persoonlijke vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade heeft. Ze merkt op dat de commissaris-generaal twijfelt aan haar recent verblijf in het district Qarghayi in de provincie Laghman tot aan haar vertrek rond 2018, maar hij bevestigt niettemin haar geografische kennis over de nabije omgeving van haar dorp Kamal Pur in het district Qarghayi. Ze meent dat de commissaris-generaal te hoge verwachtingen schept met betrekking tot de kennis die ze zou moeten hebben over haar regio van herkomst, die hoe dan ook niet als dusdanig betwist werd. Ze meent verder dat de commissaris-generaal disproportioneel aandacht schenkt aan haar betwiste leeftijd, die ter discussie staat op basis van een verschil tussen de resultaten van een in België uitgevoerde leeftijdstest, haar verklaringen en de leeftijd volgens haar taskara. Ze stelt dat de commissaris-generaal zich uitsluitend baseert op deze leeftijdstest om hieruit te besluiten dat ze zonder twijfel meerderjarig is en zich bewust als minderjarige zou hebben voorgedaan. Terwijl er, volgens de verzoekende partij, er in feite ernstige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de betrouwbaarheid en de nauwkeurigheid van dit soort testen. De door haar neergelegde taskara wordt volgens haar door de commissaris-generaal volledig buiten beschouwing gelaten en niet beoordeeld. Dit door louter te verwijzen naar "bijgevoegde informatie" waaruit blijkt dat Afghaanse (identiteits)documenten weinig bewijswaarde hebben omdat ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn zowel in als buiten Afghanistan. Ze meent dat er in ieder geval veel te veel waarde wordt gehecht aan deze vaststelling en dat het niet exact kennen van de leeftijd van de verzoekende partij niet noodzakelijk doorslaggevend of bepalend moet zijn voor de algemene geloofwaardigheid, als dit op gerechtvaardigde wijze kan verklaard worden zoals bij de verzoekende partij. Ze meent dat de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming op beperkte en eenzijdige wijze heeft plaatsgevonden, door louter haar verklaringen over haar leeftijd en recente herkomst onder het licht te houden, zonder dat de commissaris-generaal voldoende rekening heeft gehouden met de algemene Afghaanse context en haar specifieke culturele achtergrond. Ze stelt dat de (geloofwaardigheids)beoordeling van de commissaris-generaal dus sterk dient genuanceerd te worden in het licht van de niettemin voldoende en gedetailleerde verklaringen die ze heeft afgelegd en de algemene en specifieke socio-culturele Afghaanse context. Ze meent dat de commissaris-generaal de lat te hoog heeft gelegd en verwachtingen heeft gecreëerd en de bewijslast dermate hoog heeft gelegd dat ze omwille van haar specifieke profiel als Afghaanse verzoeker om internationale bescherming er niet aan kon voldoen, waardoor er geen onderzoek conform artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet heeft plaatsgevonden, hoewel ze wel degelijk heeft voldaan aan de op haar rustende medewerkingsplicht.

2.5. De verzoekende partij voert vervolgens aan dat de bestreden beslissing stelt dat uit de beschikbare landeninformatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven dat ze enige tijd in het westen verbleven heeft, volstaat om in het geval van terugkeer naar Afghanistan het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Ze stelt dat de commissaris-generaal dit meent uit eerdere geciteerde landeninformatie waaruit zou blijken dat niet in het algemeen kan worden gesteld dat personen die terugkeren uit het buitenland of het westen een risico op gegronde vrees voor vervolging lopen. Volgens de commissaris-generaal kunnen personen die terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, wat slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd kan worden als vervolging. De commissaris-generaal stelt dat de taliban enerzijds begrip toont voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen zonder dat dit te maken heeft met angst voor de taliban, maar dat er anderzijds een narratief bestaat ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat de negatieve perceptie betreft kan volgens de commissaris-generaal nergens afgeleid worden dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Want indien er, zo stelt de commissaris-generaal, ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelen "*zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.*"

Ze brengt naar voor dat de commissaris-generaal vervolgens stelt dat er bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat ze met vervolging wordt geconfronteerd omwille van het verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, rekening moet gehouden worden met risicobepalende omstandigheden. De verzoekende partij vervolgt dat de commissaris-generaal stelt dat ze dit *in concreto* moet aantonen maar dat ze daartoe in gebreke blijft omdat ze geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat ze in geval van terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging of ernstige schade. Evenmin blijkt dat ze een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat ze niet geviseerd zal worden bij een terugkeer naar Afghanistan. De commissaris-generaal besluit, aldus de verzoekende partij, dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van een verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden, wat geïndividualiseerd en geconcretiseerd moet worden. Ze voert echter aan dat de commissaris-generaal tot deze conclusie komt zonder hier verder onderzoek naar gevoerd te hebben, laat staan de verzoekende partij de kans geboden heeft om dit verder toe te lichten of dit aan een grondig onderzoek te onderwerpen door de risico's in dat verband zorgvuldig te onderzoeken, door objectieve informatie die over dit onderwerp beschikbaar is bij de beoordeling te betrekken of door haar de kans te geven elementen in dat verband kenbaar te maken.

Ze meent dat de commissaris-generaal met dergelijke motivering artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet schendt, volgens hetwelk hij tot taak heeft de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming (namelijk de gevolgen van de machtsovername door de taliban) in samenwerking met de verzoekende partij te beoordelen maar ook artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet omdat hij zijn beslissing geenszins op individuele, objectieve en onpartijdige wijze heeft genomen. Hij heeft hiermee geen rekening gehouden met alle relevante feiten in verband met de huidige situatie in Afghanistan op het tijdstip waarop de beslissing is genomen of met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij zoals ze blijken uit haar verklaringen en neergelegde documenten.

De verzoekende partij stelt dat, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert, er in haar hoofde omwille van haar verblijf en integratie in Europa en in België wel degelijk sprake is van een (toegeschreven) vorm van verwestering, die een risico op vervolging of ernstige schade tot gevolg kan hebben. Als eerste kan haar jarenlange verblijf buiten België in haar specifieke situatie als een risicobepalende omstandigheid beschouwd worden en tot een risico op vervolging of ernstige schade leiden. Ten tweede baseert de commissaris-generaal zich volgens haar op een gebrekkig onderzoek van haar individuele en persoonlijke omstandigheden en de - weliswaar beperkte - beschikbare informatie over de huidige situatie en laat het oudere informatie, waaruit niettemin conclusies kunnen getrokken worden, zelfs volledig buiten beschouwing. In dit verband moet volgens de verzoekende partij ook worden opgemerkt dat ze op 26 mei 2021, bijna drie volle maanden voor de complete machtsovername door de taliban, gehoord werd en de kans niet heeft gekregen concrete, individuele elementen in dat verband kenbaar te maken. De verzoekende partij stelt dat de analyse van de commissaris-generaal *in casu* berust op een partiële lezing en daarbij ook op een gebrekkige beoordeling ten opzichte van haar specifieke, individuele situatie. Ze voert aan dat er hoe dan ook voldoende rekening moet worden gehouden met de

eerdere conclusies over de methodes, denkwijzen, ideologie, handelingen en machtsuitoefening van en door de taliban. Minstens zou dit volgens haar tot voorzichtigheid moeten aanzetten, zeker om uit de beperkte informatie over de huidige situatie nog alomvattende conclusies te trekken. Hierbij zijn volgens haar de richtlijnen van UNHCR, die ervoor waarschuwen om geen negatieve beslissingen te nemen, terwijl het op basis van de beschikbare informatie wel mogelijk is om positieve beslissingen te nemen, eveneens nuttig. Uit bepaalde informatie blijkt namelijk dat personen die lange tijd in het Westen verbleven hebben, een specifiek risico op vervolging of op het lijden van ernstige schade lopen omwille van (een perceptie) “verwesterd” te zijn, zeker als er ook nog eens sprake is van specifieke, individuele elementen.

Vervolgens verwijst de verzoekende partij naar verschillende rapporten en een arrest van de Raad, waarmee ze een beeld wil schetsen van het concept verwestering, specifiek toegepast op de situatie van Afghanen die vanuit het Westen terugkeren.

De verzoekende partij stelt dat ten eerste moet worden opgemerkt dat ze, hoewel de commissaris-generaal geen geloof hecht aan haar reële leeftijd, nog steeds relatief jong was op het moment van haar vertrek uit Afghanistan in de zomer van 2018. Ze stelt ook dat ze na een traject van meer dan een jaar doorheen verschillende Europese landen op nog steeds relatief jonge leeftijd in België is aangekomen. In ieder geval is het volgens haar doorslaggevend dat ze ondertussen al meer dan vier jaar geleden vertrokken is uit Afghanistan en sedert bijna drie jaar onafgebroken in België verblijft. Ze voert aan dat ze sedert langere periode in België naar school gaat en ze goede resultaten met goede commentaren kan voorleggen. Zo brengt ze aan dat ze goede commentaar krijgt voor Frans, dat steeds beter gaat, met zelfs het gebruik van bepaalde typische uitdrukkingen waarvoor ze door haar leerkracht gefeliciteerd wordt. Ook haar voorbeeldige gedrag, altijd lachend, gemotiveerd, aangenaam en soms met een zekere zin voor humor vallen hier volgens haar bij op.

Ze herhaalt dat bij de beoordeling of er sprake kan zijn van verwestering in haar hoofde, het niet zo zeer van belang is of zij haarzelf westers voelt of als verwesterd beschouwt maar wel hoe ze door de Afghaanse maatschappij zal gepercipieerd worden na haar jarenlange verblijf buiten Afghanistan in Europa. Ze stelt dat er hierbij voldoende rekening moet gehouden worden met het feit dat de taliban er een enorm traditionele, religieuze en strikte ideologie op nahouden. Ze brengt naar voor dat ook voor de machtsovername door de taliban er een groot risico was om als verwesterd beschouwd te worden in geval van terugkeer uit het Westen. Nu de taliban de macht hebben overgenomen in Afghanistan moet, volgens haar, de impact hiervan op het risico wegens toegeschreven verwestering en het leven onder dit talibanbewind opnieuw grondig beoordeeld worden. De taliban controleren sinds de overname van de macht het hele grondgebied. Ze voert aan dat bijgevolg kan gesteld worden dat het risico op toegeschreven verwestering vandaag sterk toegenomen is. Ze stelt dat in dat verband men ook kan aannemen dat Afghanen die afkomstig zijn van het platteland en niet van een stad, zoals de verzoekende partij *in casu*, nog minder gewend zijn aan een liberale, “westerse” levensstijl, waar ze intussen al enkele jaren aan wordt blootgesteld. Er kan dan volgens haar ook worden vermoed dat zeker deze gebieden, onder de controle van de lokale taliban, nog sterker onderhevig zijn aan een strikte toepassing van de extreem-conservatieve sharieregels. Dit gaat gepaard met het feit dat de (meerderheid van de) lokale bevolking er doordrongen is van deze extreem religieus-conservatieve ideeën, die verspreid worden via de lokale *madrassas* en moskeeën. Ze stelt dat het op basis hiervan niet onredelijk is dat uit het Westen teruggekeerde Afghanen, zoals zijzelf, er een potentieel groter risico lopen dan iemand die naar een grotere stad of uit een buurland, zoals Pakistan of Iran, zou terugkeren. Ze stelt dat de commissaris-generaal in dat verband niet betwist dat ze afkomstig is uit ruraal, conservatief gebied.

Ze voert aan dat eveneens kan worden aangenomen dat ze na een verblijf van een significant lange periode in België op jonge leeftijd, op voldoende ingrijpende wijze geconformeerd is aan de Westerse, liberale en vrije levensstijl en sociale voorschriften, waardoor ze in geval van terugkeer naar Afghanistan riskeert om als verwesterd beschouwd te worden, zoals afgeleid kan worden uit de informatie die bij dit verzoekschrift wordt toegevoegd. Een sterke aanpassing aan de westerse waarden, cultuur en samenleving zal het voor haar bijzonder moeilijk maken om zich opnieuw te moeten aanpassen aan het Afghanistan van vandaag maar zal volgens haar vooral het risico inhouden dat dit onmiddellijk en moeiteloos zal opgemerkt worden en ze door de lokale gemeenschap en de (lokale) taliban zonder enige twijfel als verwesterd zal worden beschouwd.

De verzoekende partij stelt dat hoewel de commissaris-generaal meent dat ze geen concrete elementen heeft aangehaald, waarbij de commissaris-generaal zelf verwijst naar een aantal risicobepalende omstandigheden, zijn er, verwijzend naar diezelfde factoren volgens de verzoekende partij wel degelijk verschillende elementen aanwezig in haar hoofde waaronder:

- het gebied van herkomst en de conservatieve rurale omgeving, waarvan vermoed kan worden dat ze zich hier nog moeilijk, of toch niet zonder problemen, zal kunnen aanpassen, na meer dan vier jaar niet in Afghanistan geweest te zijn;
- haar leeftijd: het feit dat ze in ieder geval op jonge leeftijd, al dan niet als minderjarige, Afghanistan verlaten heeft en sedertdien niet meer is teruggekeerd naar Afghanistan;
- de duur van het verblijf in een westers land: het onafgebroken verblijf in België van ondertussen bijna drie jaar en het verblijf *tout court* van meer dan vier jaar buiten Afghanistan, in het Westen;
- de zichtbaarheid van de verzoekende partij als gevolg van het op jonge leeftijd gewend geraakt te zijn aan de westers leven na jarenlang verblijf in het westen, beïnvloed door een verregaande mate van inburgering, economische, sociale, culturele en maatschappelijke integratie en participatie en aanpassing aan de lokale, regionale westerse normen, waarden, gebruiken en gewoontes als gevolg hiervan.

Ze stelt dat het er bij de beoordeling van de nood aan bescherming niet toe doet of de teruggekeerde persoon in kwestie werkelijk een mate van verwestering vertoont of dat deze kenmerken slechts aan hem worden toegeschreven door anderen. Ze voert aan dat uit (ouder) onderzoek blijkt dat het langdurig verblijf in het Westen voldoende aanleiding kan geven om als verwesterd beschouwd te worden en als gevolg hiervan vervolgd te worden. Ze stelt dat ze vervolging vreest op grond van een toegeschreven politieke overtuiging en religie in de zin van artikel 48/3, § 4, b) en e) van de Vreemdelingenwet als omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, als gevolg van een toegeschreven, gepercipieerde dan wel daadwerkelijke mate van verwestering. Anderzijds stelt de verzoekende partij dat ze een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet als gevolg van sociale uitsluiting, stigma en discriminatie.

Ze stelt dat reeds voor de machtsovername door de taliban verschillende bronnen op het risico wezen dat terugkerende Afghanen liepen omwille van het behoren tot een sociale groep of omwille van een (toegeschreven) politieke of religieuze overtuiging omwille van onder andere hun verblijf in het Westen. Vervolgens verwijst de verzoekende partij naar verschillende rapporten en een arrest van de Raad die stellen dat verwesterde Afghanen bij hun terugkeer naar Afghanistan het risico lopen op gerichte vervolging. Hierna verwijst ze naar verschillende rapporten en arresten van de Raad die stellen dat de vervolging van verwesterde Afghanen die teruggekeerd zijn naar Afghanistan een link hebben met de vervolgingsgronden die bepaald zijn in de Vreemdelingenwet, zoals politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

De verzoekende partij stelt dat naast het risico op vervolging in de zin van de conventie van Genève verwesterde Afghanen ook het risico lopen om ernstig geconfronteerd te worden met een ernstig wantrouwen door de gemeenschap dat tot stigmatisering, discriminatie, sociale en familiale uitsluiting kan leiden. Als gevolg kunnen zij volgens de verzoekende partij in een situatie van extreme materiële deprivatie belanden, die hen niet in staat stelt een menswaardig leven te leiden, waardoor aan de minimumgrens van ernst van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet (als equivalent van artikel 3 van het EVRM) voldaan is. Vervolgens verwijst ze naar verschillende rapporten waaruit dit zou moeten blijken. Ze stelt dat het stigma dat met een terugkeer gepaard gaat, in de huidige omstandigheden des te pertinent lijkt te zijn, nu ervan uitgegaan kan worden dat de door de taliban volledig gecontroleerde samenleving nog sterker teruggeplooid is op traditionele levens- en zinswijzen. Het is volgens de verzoekende partij daarom niet uitgesloten dat met dit stigma sociaal maatschappelijke uitsluiting, verregaande discriminatie of zelfs onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing gepaard gaat. Minstens moet dit, in het licht van de veranderende omstandigheden, grondiger en beter onderzocht worden, nu blijkt dat Afghaanse terugkeerders zelfs onder het vorige, democratisch verkozen bewind op lokaal en familiaal niveau met stigma en discriminatie geconfronteerd werden. Ze stelt dat hoewel verder en grondiger onderzoek zich opdringt om te weten in welke mate de discriminatie en stigmatisering die Afghanen die uit het Westen terugkeren onder het huidige talibanbewind kunnen uitmonden in foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, waardoor er sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, kan ook in dit opzicht louter op basis van de eerder beschikbare informatie vastgesteld worden dat ze actueel niettemin een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Ze voert aan dat er bovendien aanwijzingen zijn dat dit, gebaseerd op rapporten van voor de val van de Afghaanse regering, vandaag nog meer het geval kan zijn dan ervoor. In ieder geval moeten deze omstandigheden onderzocht en geanalyseerd worden in het licht van de zeer catastrofale gevolgen die de machtsovername door de taliban heeft betekend voor de

hiervoor al zeer precaire humanitaire situatie in Afghanistan met onder andere een zo goed als ingestorte Afghaanse economie en een ongeziene humanitaire crisis.

Vervolgens verwijst de verzoekende partij naar verschillende rapporten, krantenartikelen en een arrest van de Raad waarmee ze wil aantonen dat ook na de machtsovername door de taliban, er een redelijk en gegrond vermoeden bestaat dat personen die als verwesterd beschouwd kunnen worden, zoals haarzelf, een reëel risico lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade in de zin van respectievelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ze zet uiteen dat de bovenvermelde bronnen ook duiden op een verbod op irreguliere immigratie en dat dit werd bevestigd in meer recente berichtgeving. Ze voert aan dat het nog niet duidelijk is welke straffen de taliban voorzien voor het overtreden van deze regel maar dat deze aankondiging verontrustend lijkt voor de terugkeer van personen die het land op illegale wijze verlaten hebben, hoeft volgens de verzoekende partij geen betoog. Bovendien zullen de taliban in geval van terugkeer onvermijdelijk te weten komen dat ze in het westen verbleven heeft. Ze verliet Afghanistan zonder een Afghaans paspoort. Ze stelt dat als ze nu zou moeten terugreizen naar Afghanistan dit ofwel met een door de ambassade afgeleverd Afghaans paspoort zal zijn ofwel met een *laissez-passer* (afgeleverd door diezelfde ambassade of door de Belgische overheid), hetgeen volgens haar hoe dan ook haar verblijf in het Westen verraadt. Ze stelt dat indien ze met het vliegtuig zou reizen, haar vliegtuigticket een indicatie is van haar verblijf in het Westen. Bij haar aankomst in de door de taliban gecontroleerde luchthaven in Kabul, is het eenvoudig voor de feitelijke autoriteiten om haar herkomst te achterhalen. Als ze over land zou reizen naar Afghanistan, dreigt ze bij checkpoints aan een controle onderworpen te worden en kunnen de stempels en haar paspoort of *laissez-passer* haar verblijf in het Westen verraden. Daarbij komt volgens de verzoekende partij nog bij dat ze niet één controle van de taliban zal moeten passeren maar verschillende, zowel op de luchthaven als tijdens haar verdere reis naar haar regio van herkomst. Hierdoor loopt ze volgens haar extra risico om opgemerkt te worden door de taliban, niet alleen in het geval van een identiteitscontrole maar ook na een eenvoudige ondervraging waarmee gemakkelijk ontdekt kan worden dat zij in het Westen verbleven heeft. Ze voert aan dat de landsgrenzen namelijk streng worden bewaakt door de taliban en Afghanen streng worden gecontroleerd bij checkpoints van de taliban. Vervolgens verwijst ze naar verschillende rapporten en nieuwsartikelen die stellen dat verwesterde personen die terugkeren naar Afghanistan snel worden opgemerkt door de omgeving of door de taliban.

De verzoekende partij betoogt dat hoewel er dus redelijkerwijze kan worden vermoed dat Afghanen die uit het Westen terugkeren ook vandaag een ernstig risico lopen op vervolging door bedreiging, foltering, afpersing, ontvoering of moord omwille van het feit dat ze als verwesterd beschouwd worden, heeft de commissaris-generaal nagelaten op concrete wijze te onderzoeken of ze in geval van terugkeer riskeert om als verwesterd beschouwd te worden, noch heeft hij de reële risico's in dat geval onderzocht. Ze stelt dat ze meer dan twee maanden voor de complete machtsovername door de taliban gehoord werd. Volgens haar waren de taliban op dat moment al sterk aan het oprukken en hadden ze al grote delen van het land veroverd. Ze voert aan dat de commissaris-generaal zich bewust is van het feit dat haar persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden vooraleer de taliban de macht overgenomen hadden en dat hij wel erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in haar land van herkomst is ontstaan. De commissaris-generaal benadrukt echter dat indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg zou hebben gehad dat haar individuele situatie daardoor dermate gewijzigd werd dat ze een nood aan internationale bescherming zou hebben, er redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat ze zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving van hiervan zou overmaken aan de commissaris-generaal. Ze stelt dat de commissaris-generaal hierbij verwijst naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet en artikel 17, § 3 van het KB CGVS. De commissaris-generaal besluit omdat ze geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, hij er redelijkerwijze van kon uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht zijn geen concrete impact heeft op haar persoonlijke situatie.

Sterker nog, voert de verzoekende partij aan, meent de commissaris-generaal dat het wel onderzocht zou hebben of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in het dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op haar persoonlijke situatie, maar dat hij hierbij tot de vaststelling is gekomen dat er geen zulke indicaties in haar hoofdte aanwezig zijn. Ze stelt dat de commissaris-generaal beweert dat, mocht dit het geval zijn geweest, er een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zou zijn geweest maar dat het een duidelijk zicht zou hebben op alle relevante aspecten in het licht van machtsovername en haar persoonlijke situatie en profiel. Er zijn, volgens de commissaris-generaal, dus geen indicaties die in haar geval een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk maakten. Volgens de verzoekende partij toont de commissaris-generaal hiermee aan dat het op geen enkele wijze een onderzoek heeft verricht naar de

gevolgen van het migreren naar het Westen op de persoonlijke, sociale, culturele, maatschappelijke, religieuze, economische en taalkundige aanpassing en integratie. Hij heeft, volgens haar, evenmin de huidige Afghaanse context met de aan de macht gekomen taliban hierbij betrokken. Hij stelt louter dat de ze geen concrete elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat ze in geval van terugkeer naar Afghanistan vervolging zou moeten vrezen, zonder dat hij hier zelf een grondig of zorgvuldig onderzoek naar gevoerd heeft. Hij heeft volgens de verzoekende partij evenmin rekening gehouden met het feit dat ze Afghanistan ondertussen meer dan vier jaar geleden verlaten heeft, terwijl ze al die tijd steeds onafgebroken in westerse landen, waarvan het grootste gedeelte in België, heeft verbleven. Ze stelt dat de commissaris-generaal er genoeg mee neemt door louter op te werpen dat ze zelf geen concrete elementen heeft aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat zij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen en dus in gebreke blijft haar vervolgingsvrees *in concreto* aannemelijk te maken.

Ze stelt dat uit het voorgaande duidelijk en ontegensprekelijk blijkt dat dat deze elementen niet alleen impliciet aanwezig zijn, maar ook uit het profiel en het verzoek om internationale bescherming zelf blijken en niet onderzocht geweest zijn door de commissaris-generaal. Ze voert aan dat er in haar hoofde namelijk wel een aantal specifieke concrete risicobepalende factoren zijn die kunnen doen besluiten dat ze in geval van terugkeer niet alleen als verwesterd beschouwd zou worden maar ook vervolgd dreigt te worden. Vervolgens verwijst de verzoekende partij naar de Vreemdelingenwet, arresten van de Raad en verschillende rapporten. Deze geven volgens haar aan dat personen zorgvuldig dienen te worden onderzocht om uit te zoeken of ze al dan niet verwesterd zijn. Ze voert hierbij ook aan dat de commissaris-generaal in het licht van de veranderde omstandigheden in Afghanistan, haar opnieuw had moeten horen om te horen of er mogelijks elementen zijn die kunnen wijzen op verwestering. Ze stelt dat ze deze elementen zelf had moeten aanreiken, in de context van de sterk gewijzigde omstandigheden in Afghanistan, een ernstige miskennen is van de medewerkings- en onderzoeksplicht die op de commissaris-generaal op grond van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet rust. Dat hij hierbij in de bestreden beslissing dan ook nog stelt dat *“indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, dit gemeld zou zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden”*, toont volgens de verzoekende partij nogmaals aan hoe ernstig het gebrek aan een serieus en grondig onderzoek door de commissaris-generaal is. Vervolgens herhaalt ze dat er een gebrek is aan voldoende actuele informatie in geval van terugkeer uit Europa sinds de machtsovername door de taliban. Dit omdat er nog geen terugkeer heeft plaatsgevonden vanuit Europa en er nog amper veldonderzoek gedaan wordt, aldus de verzoekende partij.

2.6. De verzoekende partij verwijst naar en citeert uit verschillende rapporten, nieuwsartikelen en arresten waarmee ze een beeld schetst van de algemene socio-economische en humanitaire toestand in Afghanistan. Ze leidt hier uit af dat er dus wel degelijk aangenomen kan worden dat, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal meent, als gevolg van het beleid van de taliban de economisch-financiële sancties, met hindernissen op vlak van humanitaire hulpverlening, werden opgelegd. Naast de natuurlijke oorzaken, zoals droogte en andere natuurrampen, ligt volgens de verzoekende partij het ontwrichtend beleid van de taliban zelf overwegend aan de basis van de huidige crisis. Ze voert aan dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in ieder geval voldoet aan de drempel van artikel 3 van het EVRM. Hierdoor dreigt ze in geval van terugkeer, net zoals de overgrote meerderheid van de Afghaanse bevolking, in een situatie van extreme armoede te belanden. Ze stelt dat ze hierdoor niet meer in staat zal zijn om in haar meest elementaire levensbehoeften te voorzien, zoals voedsel en hygiëne. Ze voert aan dat dit minstens grondiger moet onderzocht worden maar dat de commissaris-generaal dit volledig heeft nagelaten.

Ze brengt naar voor dat ondanks de vaststelling van de commissaris-generaal omtrent haar vermeende ongeloofwaardige verklaringen over haar aangehaalde problemen met de taliban, de commissaris-generaal bij de beoordeling van haar nood in toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, voldoende rekening moet gehouden worden met het rurale profiel van de verzoekende partij, die zonder enige familiale begeleiding op jonge leeftijd naar Europa is gevlucht en het risico dat ze loopt in geval van terugkeer op basis van een toegeschreven verwesterd profiel. Ze meent dat ze in ieder geval om deze redenen in aanmerking komt voor een internationale beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

2.7. Wat betreft de actuele veiligheidssituatie stelt de verzoekende partij dat er een gebrek is aan een grondige, betrouwbare en zorgvuldige beoordeling van de veiligheidssituatie door de verzoekende partij. Vervolgens verwijst ze naar een arrest van de Raad van 31 maart 2022 met nummer 270 813.

2.8. De verzoekende partij vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen.

2.9. Doorheen haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar en geeft zij de weblinken van onder meer de volgende arresten, rapporten en krantenartikelen:

- UNHCR, *"Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan"*, februari 2022;
- EASO, *"Afghanistan Country Focus: Country of Origin Information Report"*, januari 2022;
- EUAA, *"Country Guidance: Afghanistan – Common Analysis and Guidance Note"*, april 2022;
- CGVS, *"De opschorting van de beoordeling van de status van subsidiaire bescherming is niet langer van toepassing"*, 2 maart 2022;
- F. Vogelaar, *"Country of Origin Information: The Essential Foundation for Fair and Credible Guidance for Decision-making on International Protection Needs"*, 2020;
- NANSEN, *"NANSEN NOTE 2 - 22 Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers"*, 16 juni 2022;
- Strasbourg Observers, *"Proving Minority: The Human Rights Centre and CESSMIR Submit a Third Party Intervention Regarding Age Assessment of Unaccompanied Minors"*, 23 mei 2022;
- UK Home Office, *"Country Policy and information note, security situation Afghanistan"*, april 2022;
- Hof van Justitie EU 5 september 2012, C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z*, §80;
- UNHCR, *"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan"*, 30 augustus 2018;
- OSAR, *"Afghanistan: risques au retour liés à «l'occidentalisation»"*, 26 maart 2021;
- Friederike Stahlmann, *"Erfahrungen und Perspektiven Abgeschobener Afghanen im Kontext Aktueller Politischer und Wirtschaftlicher Entwicklungen Afghanistans, Diakonie Deutschland"*, juni 2021;
- ASYLOS, *"Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul"*, augustus 2017;
- <https://www.cranfield.ac.uk/people/dr-anicee-van-engeland-15108443>;
- ASYLOS, *"Afghanistan: Treatment of Family Members of Human Rights Activists and Former Government Supporters after the Taliban Take-over"*, november 2021;
- Europees Hof voor de Rechten van de Mens 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk*, §§275-277;
- L. Schuster en N. Majidi, *"Deportation Stigma and Re-migration, Journal of Ethnic and Migration Studies"*, 2015;
- Refugee Support Network, *"After Return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan"*, april 2016;
- NANSEN, *"Nood aan bescherming voor Afghaanse verwesterde vrouw"*, 2020;
- EASO, *"Country of Origin Information Report – Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms"*, December 2017;
- International Rescue Committee, *"Crisis in Afghanistan: Unprecedented hunger after the conflict"*, 7 januari 2022;
- New York Times, *"Over a Million Flee as Afghanistan's Economy Collapses"*, 2 februari 2022;
- ToloNews, *"IRC Urges World to not Neglect Afghanistan Amid Ukraine Conflict"*, 3 maart 2022;
- UK Home Office, *"Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban"*, april 2022;
- OSAR, *"Afghanistan: Profils à risque | Mise à jour de l'analyse-pays de l'OSAR"*, 31 oktober 2021;
- Reuters, *"Taliban restrict Afghans going abroad, raises concern from U.S. and UK"*, 1 maart 2022;
- TOLONews, *"Afghans with Legal Documents Can Travel: Mujahid"*, 1 maart 2022;
- Gandhara, *"Escaping Afghanistan: People-Smuggling Thrives On Bribes To Taliban"*, 27 mei 2022;
- Europees Parlement, *"Resolutie van het Europees Parlement van 16 september 2021 over de situatie in Afghanistan"*, 2021/2877;
- Al Jazeera, *"In Pictures: Taliban fighters man Afghanistan's urban checkpoints"*, 9 december 2021;
- Freedom House, *"Freedom in the World 2022 – Afghanistan"*, 28 februari 2022;
- Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights, *"Situation of Human Rights in Afghanistan"*, 28 februari 2022;

- TOLONews, “Kabul Residents Panicked by House-to-House Searches”, 25 februari 2022;
- Al Jazeera, “Taliban conducting house-to-house sweep across Afghan capital”, 27 februari 2022;
- Amnesty International, “Afghanistan: Taliban Must Immediately Stop Arbitrary Arrests of Journalists, Civil Society Activists, Former Government Officials and Those Who Dissent”, 21 maart 2022;
- TOLONews, “Amnesty Voices Concerns Over Human Rights Violations”, 21 maart 2022;
- UK Home Office, “Country Policy and information note, security situation Afghanistan”, april 2022;
- Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 30 oktober 2019, nr. 228.243;
- Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, maart 2022;
- UNHCR Regional Bureau for Asia and the Pacific, “External Update: Afghanistan Situation #17 – As of 01 June 2022”, 10 juni 2022;
- Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 31 maart 2022, nr. 270.813;
- UN Security Council, “Resolution 1988 (2011), S/RES/1988(2011)”, 17 juni 2011;
- The Economist, “The Taliban crave recognition but refuse to do anything to earn it”, 14 mei 2022;
- VN-Veiligheidsraad, “Afghanistan: le Conseil de sécurité proroge le régime de sanctions et le mandat de l'Équipe de surveillance du Comité 1988”, 17 december 2021;
- Inter Press Service, “In Afghanistan kan honger straks meer slachtoffers maken dan 20 jaar oorlog”, 16 februari 2022;
- International Rescue Committee, “IRC Emergency Watchlist 2022: Afghanistan tops list of countries most at risk in year ahead; IRC finds global “System Failure” fueling crises and driving record levels of humanitarian need”;
- WFP, “WFP Afghanistan: Situation Report 10 June 2022”, 10 juni 2022;
- WFP, “WFP Afghanistan Situation Report”, 1 april 2022;
- UNICEF, “One million children at risk of dying from starvation in Afghanistan within weeks – UNICEF”, 2 december 2021;
- Save the Children, “Millions of Afghan children fight hunger, disease and exploitation as donors meet to determine their fate”, 30 maart 2022;
- Save the Children, “Afghanistan: desperate mother agreed to sell her unborn baby as debt-ridden families are pushed to crisis point”, 18 maart 2022;
- NPR, “Parents selling children shows desperation in Afghanistan”, 31 december 2021;
- Save the Children, “Afghanistan Crisis | Save the Children’s Response in Afghanistan | March Update”, 17 maart 2022;
- ToloNEWS, “UNICEF Raises 15% of \$2 Billion Goal for Afghan Children”, 4 maart 2022;
- OCHA, “Afghanistan: Humanitarian Response Plan | Humanitarian Programme Cycle 2022”, januari 2022;
- UNAMA, “Humanitarian Donors Urged to Step up Again for Afghanistan”, 31 maart 2022;
- Foreign Policy, “World Bank Freeze Leaves Afghanistan Bracing for Economic Impact”, 1 april 2022;
- UN News, “Afghanistan: UN launches largest single country aid appeal ever”, 11 januari 2022;
- International Rescue Committee, “Afghans forced to extreme measures to survive unprecedented economic freefall; IRC calls for bold commitments at tomorrow’s pledging conference”, 30 maart 2022;
- Reuters, “More Afghans going hungry, fewer jobs available -World Bank”, 15 maart 2022;
- Human Rights Watch, “Time Running Out to Address Afghanistan’s Hunger Crisis”, 17 maart 2022;
- TOLONews, “Afghanistan Faces “Tsunami of Hunger”: SIGAR”, 3 februari 2022;
- Pahjwok Afghan News, “Unfreeze Afghanistan’s reserves: Guterres”, 14 januari 2022;
- Human Rights Watch, “Biden Seeks to Seize Afghanistan’s Assets”, 11 februari 2022;
- Human Rights Watch, “Afghanistan: Economic Roots of the Humanitarian Crisis | Questions and Answers on Human Costs of Sanctions, Banking Restrictions”, 1 maart 2022;
- UN News, “Afghanistan: UN launches largest single country aid appeal ever”, 11 januari 2022;
- Pahjwok Afghan News, “UN launches over \$5b aid appeal for Afghanistan”, 11 januari 2022;
- Islamic Relief, “Millions of lives at risk as Afghanistan donor conference falls short”, 31 maart 2022;
- TOLONews, “Biden Order Splits Frozen Assets, Half to Aid Afghans, Relief”, 12 februari 2022;
- Pahjwok Afghan News, “US frees half of \$7b in frozen Afghan funds for aid” 12 februari 2022;
- TOLONews, “Islamic Emirate Might ‘Change Policy’ Toward US If Funds Withheld”, 15 februari 2022;

- TOLONews, “Afghans Protest In Kabul Over Biden’s Decision on Frozen Assets”, 15 februari 2022;
- TOLONews, “Decision on Assets ‘Blatant Theft’: Kabul Professors”, 19 februari 2022;
- Pahjwok Afghan News, “DAB will never accept US freeze on \$7bn of Afghan assets”, 12 februari 2022;
- TOLONews, “Karzai Calls on Biden to Revers Decision on Afghan Funds”, 13 februari 2022;
- Pahjwok Afghan News, “All frozen assets in US belong to Afghans: Karzai”, 13 februari 2022;
- Pahjwok Afghan News, “US pledges \$308m more in humanitarian aid to Afghanistan”, 12 januari 2022;
- Human Rights Watch, “Time Running Out to Address Afghanistan’s Hunger Crisis”, 17 maart 2022;
- TOLONews, “UN Cannot Access Aid Money in Afghan Banks: UNDP”, 4 februari 2022;
- IPI, “While Afghans Wait, States and Banks Decrypt the Humanitarian Exception in the Taliban Sanctions Regime”, 14 april 2022;
- UNHCR Regional Bureau for Asia and the Pacific, “External Update: Afghanistan Situation #17 – As of 01 June 2022”, 10 juni 2022;
- WFP, “WFP Afghanistan: Situation Report 10 June 2022”, 14 juni 2022;
- CVA, “Between a Rock and a Hard Place – Multifaceted Challenges of Responders Dealing with Afghanistan’s Humanitarian Crisis: A Report on the Perspectives of National NGOs”;
- TOLONews, “4M Afghan Children Face Malnutrition in 2022: UN Delegation”, 26 februari 2022;
- Iqbal M. and M. McAuliffe, “The “eighth phase” of Afghan displacement: Situating the top ten issues for policymakers, Migration Research Series, N° 71, International Organization for Migration (IOM), Geneva”, 16 juni 2022;
- TOLONews, “Lack of Coordination in Aid Distribution Criticized”, 19 maart 2022;
- TOLONews, “250 Families Given Basic Humanitarian Aid in Kabul”, 5 maart 2022;
- Human Rights Watch, “Afghanistan: Hunger Crisis Has Economic Roots”, 1 maart 2022;
- Human Rights Watch, “Afghanistan Remains an Open Wound”, 17 mei 2022;
- Pahjwok Afghan News, “US pledges \$308m more in humanitarian aid to Afghanistan”, 12 januari 2022;
- Foreign Policy, “World Bank Freeze Leaves Afghanistan Bracing for Economic Impact”, 1 april 2022;
- WFP, “Every day I pray for food assistance for us’: UK funding brings relief to families in Afghanistan”, 10 juni 2022;
- The Washington Post, “Afghans go hungry as U.S. and Taliban officials blame each other”, 13 juni 2022;
- IFRC, “Afghanistan, Asia Pacific | Humanitarian Crises - Revised Emergency Appeal n° MDRAF007, Revision n° 3”, 15 juni 2022;
- TOLONews, “Afghanistan Faces “Tsunami of Hunger”: SIGAR”, 3 februari 2022;
- Pajhwok Afghan News, “Blinken to Taliban: Reform policies for recognition”, 2 januari 2022;
- Pajhwok Afghan News, “Recognition of women’s rights a condition for Afghan govt: UN”, 30 januari 2022;
- De Standaard, “Taliban breken belofte: meisjes mogen dan toch niet naar school”, 23 maart 2022;
- TOLONews, “Outcry Raised as Afghan Girls Over Grade 6 Barred From School”, 23 maart 2022;
- UNAMA, “Statement by the Secretary-General – On Afghanistan”, 23 maart 2022;
- TOLONews, “US: School Decision Will Affect Kabul’s Bid for Legitimacy”, 25 maart 2022.

3. De aanvullende nota’s

3.1. Op 20 oktober 2022 dient de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinken van vermeldt:

- EUAA, “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan, “Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 13 september 2022;
- COI Focus Afghanistan, “Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO, “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;

- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan” van april 2022.

3.2. Op 21 oktober 2022 dient de verzoekende partij een aanvullende nota in waarbij ze de volgende elementen ter kennis wil brengen:

- Schoolattest *Institut Sainte-Claire* in Verviers, dat bevestigt dat de verzoekende partij gedurende het schooljaar 2020-2021 school heeft gelopen aan deze katholieke school;
- Foto's van sociale activiteiten en sociaal leven waarop de verzoekende partij in een multiculturele, multilinguïstische, multireligieuze en vrouwelijke omgeving te zien is;
- Brief opgesteld door B.N., leerkracht, die de vele kwaliteiten van de verzoekende partij prijst, getuigt van haar inzet en doorzettingsvermogen, een mooie mentaliteit van kameraadschap en een diep respect voor de regels en de andere leden van de school. Ze stelt dat omwille van haar solidariteit, dynamiek en goed humeur de verzoekende partij een verbindend element was in de klas.

De verzoekende partij voegt hier nog verder aan toe dat gelet op het feit dat ze meer dan vier jaar niet meer in Afghanistan gewoond heeft, intussen meer dan drie jaar in België verblijft en door dat jarenlange verblijf een verregaande mate van integratie in de Belgische samenleving aantoon, ondersteund door verschillende stukken die in het kader van de procedure werden neergelegd. Ze meent dan ook dat ze voldoende heeft aangetoond dat de kans reëel is dat ze bij terugkeer naar haar regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan.

Ze stelt dat ze met deze aanvullende documenten en foto's aldus voldoende blijk geeft van een goede en doorgedreven integratie in de Belgische samenleving. Ze brengt naar voor dat er in haar hoofde er dus niet alleen sprake is van een perceptie van verwestering maar heeft ze zich, door haar uitstekende integratie, bovendien ook nog eens daadwerkelijk de Belgische en Europese normen eigen gemaakt.. Men kan dus volgens haar niet verwachten dat ze deze op duurzame wijze zou verbergen in geval van terugkeer. Ze stelt dat er in haar hoofde dus wel degelijk sprake is van een concrete en individuele aangetoonde gegronde vrees voor vervolging omwille van een (toegedichte) politieke overtuiging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtcollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen,

zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. De verzoekende partij stelt Afghanistan ontvlucht te zijn omdat de taliban haar wilde rekruteren toen zij studeerde in een *madrassa*. De vader van de verzoekende partij heeft er dan voor gezorgd dat ze, door gebruik te maken van een smokkelaar, Afghanistan kon ontvluchten. Ze verklaart dat ze niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat haar vader haar heeft verteld dat de taliban haar zullen vermoorden als ze terugkeert naar Afghanistan. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

7.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij een aantal documenten voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Haar taskara, een bewijs van de vijfde graad van haar school en een enveloppe waarin deze documenten verzonden zijn.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; Rvs 7 oktober 2003, nr. 123.958; RVS 18 juni 2003, nr. 120.714).

Volgens de taskara, die de verzoekende partij enkele weken voorafgaand aan haar vertrek uit Afghanistan samen met haar vader is gaan ophalen (notities persoonlijk onderhoud, [hierna: NPO, p.8 en 15], is haar geboortedatum "*14 hamal 1380 of 3 april 2001 volgens de Gregoriaanse kalender*". Deze gegevens worden niet betwist door de verzoekende partij. Aldus zijn de verklaringen van de verzoekende partij omtrent haar voorgehouden leeftijd niet in overeenstemming met de documenten die ze bijbrengt. Immers blijkt uit de taskara dat de verzoekende partij bij de registratie van haar verzoek om internationale bescherming minstens 18,5 jaar zou zijn geweest, en 20,1 jaar op het moment van haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Aldus zou ze in elk geval meerderjarig geweest zijn, en niet 16,5 jaar zoals ze voorhoudt. Daarenboven kan aan Afgaanse documenten slechts een relatieve bewijswaarde worden toegekend daar uit de bijgevoegde objectieve informatie blijkt dat ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Voorts zijn valse documenten amper te onderscheiden van authentieke. Vandaar ook dat haar "bewijs van de vijfde graad" op zich niet voldoende is om haar voorgehouden leeftijd en profiel te staven. Elementen die van belang zijn bij de beoordeling van haar vluchtrelaas.

De enveloppe toont enkel aan dat de verzoekende partij briefwisseling uit Afghanistan ontvangen heeft.

Het schoolattest, foto's en brief van B.N. toegevoegd aan het dossier door een aanvullende nota hebben geen betrekking op het vluchtrelaas van de verzoekende partij, dat zich in Afghanistan afspeelt. In zoverre de verzoekende partij hiermee haar verwestering tracht aan te tonen, kan worden verwezen naar hetgeen hierover verder nog wordt gesteld.

Gelet op de summier inhoud en de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

7.3.1 Na lezing van het rechtsplegingsdossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat de verzoekende partij er niet in slaagt om haar vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken ten gevolge van de voorgehouden gedwongen rekrutering door de taliban. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing inzake het vluchtrelaas van de verzoekende partij terecht dat:

- de algehele geloofwaardigheid van de verzoekende partij aangetast wordt doordat ze bij de registratie van haar verzoek om internationale bescherming misleidende verklaringen aflegde over haar leeftijd. Uit het leeftijdsonderzoek blijkt dat de verzoekende partij ouder is dan 18 jaar, waarbij 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is. Bijgevolg was de verzoekende partij ook op het moment van haar aankomst in België op 10 oktober 2019 reeds meerderjarig;
- er geen geloof kan worden gehecht aan het beweerde recente verblijf van de verzoekende partij in het district Qarghayi in de provincie Laghman tot aan haar vertrek rond 2018 daar (i) haar geografische kennis over de nabije omgeving van haar dorp Kamal Pur in het district Qarghayi goed is terwijl ze deze route slechts één keer met haar vader heeft afgelegd, aldus geven haar gedetailleerde beschrijving van de route en plaatsen haar verklaringen een ingestudeerd karakter, (ii) de verzoekende partij zich vergist over de rivieren die door haar district lopen, (iii) ze niet weet welk jaar het is in de Afghaanse kalender, (iv) dat de verzoekende partij, als boerenzoon, wanneer zij gevraagd wordt naar de warme maanden maar één maand kan opnoemen en dat deze maand niet in de zomer maar in de lente ligt;
- de kennis van de verzoekende partij van bekende personen in Qarghayi onaannemelijk beperkt is daar (i) de verzoekende partij eerst verklaart dat ze geen bekende personen kent in Qarghayi, (ii) vervolgens een onbestaande districtschef benoemt, (iii) uiteindelijk wel in staat is om een bestaande ex-districtschef te benoemen en de provinciegouverneur ten tijde van haar vertrek kan benoemen, (iv) de verzoekende partij naast deze namen geen andere bekende personen kan opnoemen en dit het ingestudeerde karakter van haar verklaringen bevestigt;
- wanneer de verzoekende partij gevraagd wordt naar veiligheidsincidenten die hebben plaatsgevonden in haar district (i) slechts één incident kan noemen dat zeven tot acht jaar geleden heeft plaatsgevonden en er nochtans in de periode tussen september 2016 en 31 mei 2017 1226 incidenten hebben plaatsgevonden in Laghman, (ii) de verzoekende partij er niet in slaagt de namen te geven van andere groeperingen die actief zijn in haar district naast de taliban en de overheid hoewel er ook gevechten plaatsvonden tussen de taliban en ISKP, (iii) de verzoekende partij enkele namen van de talibanleiders kan opnoemen maar deze namen niet te verifiëren zijn en de namen van bekende talibanstrijders niet in haar opsomming te bespeuren zijn;
- wanneer er gevraagd wordt naar andere incidenten die in haar district hebben plaatsgevonden (i) ze verklaart dat er acht of negen jaar geleden een overstroming heeft plaatsgevonden maar geen recentere overstromingen kan benoemen. Er blijkt uit algemene landeninformatie echter dat er in februari 2015 ook zware overstromingen waren in Laghman waar honderden families last van hebben ondervonden, (ii) de verzoekende partij stelt dat niemand hen kwam helpen tijdens de overstromingen maar er blijken verschillende buitenlandse organisaties actief in de regio, waarvan de verzoekende partij er geen enkele kan opnoemen en zelfs het bestaan er niet van afweet;
- wanneer de verzoekende partij gevraagd wordt naar aardbevingen in haar regio, ze stelt dat (i) er een aardbeving is geweest 7 tot 8 jaar geleden en het in dat opzicht verwonderlijk is dat ze zich een aardbeving in 2015 niet kan herinneren waar toen meer dan 250 families in Laghman ernstige problemen ondervonden, (ii) bovendien kwamen er verschillende hulporganisaties ter plaatse, ook in het dorp van de verzoekende partij, (iii) hierdoor de geloofwaardigheid van haar bewering dat ze tot 2018 in Qarghayi heeft gewoond, sterk wordt ondermijnd;
- de verzoekende partij er ook niet in geslaagd is om haar vluchtmotieven aannemelijk te maken aangezien (i) een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers in de tribale Afghaanse samenleving veeleer ongeloofwaardig is, (ii) ze ongeloofwaardige verklaringen aflegt over de rekrutering van de taliban in de regio;
- ze tegenstrijdige verklaringen aflegt over haar problemen met de taliban op de DVZ en bij de commissaris-generaal en dat ze een belangrijk detail weglaat daar ze (i) stelt op de DVZ dat de taliban dagelijks kwamen naar de madrassa om te spreken maar op het Commissariaat-generaal stelt dat het niet duidelijk was wanneer de taliban naar de *madrassa* kwamen, (ii) ze op de DVZ verklaart dat de *Mullah* haar vader op de hoogte bracht van de plannen van de taliban maar op het Commissariaat-generaal stelt dat ze haar vader moest meebrengen naar de moskee, en (iii) ze bij de DVZ niet verteld heeft dat haar vader vier à vijf nachten werd vastgehouden door de taliban.
- en het tenslotte weinig aannemelijk is dat de verzoekende partij haar ouders nooit heeft ingelicht over de aanwezigheid van de taliban op de *madrassa*.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

7.3.2. De verzoekende partij slaagt er in voorliggend verzoekschrift niet in om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft zij slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Vooreerst beklemtoont de Raad dat het bepalen van de werkelijke herkomst van belang is wanneer deze streek de plaats is waar de verzoeker om internationale bescherming de bron van zijn vrees situeert. Het is dan immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zullen worden onderzocht. De juridische en materiële situatie van de verzoeker om internationale bescherming kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal hij desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoonst. Indien de commissaris-generaal of de Raad van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van het verzoek ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het hen toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die hen tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten. Indien commissaris-generaal of de Raad van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kunnen overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens hun plicht om de redenen die hen tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoeker. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoeker van internationale bescherming van feitelijke gegevens die behoren tot diens onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoeker daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten. Vandaar dat het van belang is om zicht te hebben op de leeftijd van de verzoekende partij.

Voorts wijst de Raad op de bevindingen van de dienst Voogdij waarbij na een onderzoek bleek dat de verzoekende partij minstens de leeftijd had van 19,5 jaar op 11 oktober 2019, aangezien uit het leeftijdsonderzoek bleek dat zij ten tijde van het onderzoek een geschatte leeftijd had van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Daarenboven blijkt dat ook uit de door de verzoekende partij bijgebrachte taskara dat de verzoekende partij geen 16,5 jaar was zoals ze voorhoudt bij de registratie van haar verzoek om internationale bescherming alsook tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Het resultaat van de medische analyse werd ook niet betwist. De verzoekende partij had de mogelijkheid

deze beslissing aan te vechten bij de Raad van State, doch zij legt in onderhavige procedure geen bewijs voor dat dergelijk beroep is ingediend. Voor de Raad staat de beslissing van de dienst Voogdij die is genomen ten aanzien van de verzoekende partij dan ook vast. Bijgevolg wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat: *“De resultaten van het leeftijdsonderzoek en de vaststelling dat uw eigen verklaringen omtrent uw leeftijd tegenstrijdig zijn met het document dat u neerlegt om uw identiteit te staven, doen het CGVS concluderen dat u bewust valse verklaringen heeft afgelegd over uw leeftijd. Het hoeft weinig betoog dat deze bewuste poging de Belgische asielautoriteiten te misleiden uw algemene geloofwaardigheid ernstig ondermijnt. In het verzoekschrift stelt u dat het CGVS niet in het minste rekening heeft gehouden met het feit dat veel Afghanen die geboren zijn in conflictgebieden hun exacte geboortedatum, noch hun exacte leeftijd kennen. Om dit te staven legt u twee nieuwsartikels voor die een fenomeen beschrijven waarbij veel Afghanen die hun exacte geboortedatum niet kennen 1 januari kiezen als officiële geboortedag. Dit fenomeen kan allerm minst verklaren waarom u verklaart 16,6 jaar oud te zijn bij registratie van uw verzoek om internationale bescherming, terwijl een wetenschappelijke leeftijdstest heeft uitgewezen dat u 21,5 jaar bent, met een standaarddeviatie van twee jaar. Zelfs in het uiterste geval is er bijgevolg een verschil van drie jaar tussen uw beweerde leeftijd en het resultaat van de wetenschappelijke leeftijdstest en biedt het zeker geen verklaring voor de vaststelling dat u gedurende anderhalf jaar verklaart 16,5 jaar oud te zijn. (CGVS, p. 6). Op het moment van het gehoor voor het CGVS in mei 2021 verklaart u zich dus nog een maand jonger dan bij uw aankomst hier in oktober 2019 toen u poneerde 16,6 jaar oud te zijn. Zelfs indien men er rekening mee houdt dat iemand zijn exacte geboortedatum niet zou kennen, is dit niet meer ernstig te noemen en gezien uw geboortjaar op basis van de test dermate drastisch aangepast werd van het jaar 2003 naar 1998, Het geheel aan bovenstaande vaststellingen over uw leeftijd doet het CGVS besluiten dat u wel degelijk een bewuste poging heeft ondernomen om de Belgische asielautoriteiten te misleiden.”*

Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij bij het indienen van haar verzoek om internationale bescherming minstens 19,5 jaar oud was en verklaart te zijn geboren in het dorp Kamal Poor, gelegen in het district Qarghayi in de Afghaanse provincie Laghman, en daar heel haar leven te hebben gewoond tot aan haar vlucht uit Afghanistan in de zomer van 2018, kan van haar redelijkerwijze worden verwacht dat zij over informatie beschikt waaruit kan blijken dat zij aldaar daadwerkelijk langdurig heeft verbleven gedurende de laatste jaren voor haar komst naar België. Ook al wordt van de verzoekende partij niet verwacht dat zij over alle maatschappelijke en (socio-)politieke aspecten van Afghanistan, en meer in het bijzonder haar beweerde regio van herkomst, een gedetailleerde kennis bezit, zijn er geen redenen die kunnen verhinderen dat de verzoekende partij herinneringen aan haar persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving nauwgezet kan toelichten. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij doorheen haar gehoor ruim de mogelijkheid werd geboden haar recente herkomst toe te lichten. Er werden zowel gerichte als open vragen gesteld die haar konden toelaten haar bekendheid aan te tonen met haar streek van herkomst en met de maatschappelijke en (socio-)politieke omgeving. Gelet op de leeftijd van de verzoekende partij waren de vragen redelijk. De kennis van de verzoekende partij is echter ontoereikend, zoals op goede gronden wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. De verzoekende partij kan geenszins gevolgd worden waar ze in het verzoekschrift stelt de verwerende partij *“te hoge verwachtingen schept”*. Daarenboven laat de verzoekende partij na dit concreet uit te werken.

Met het betoog in het verzoekschrift gaat de verzoekende partij er verder aan voorbij dat de verwerende partij in de bestreden beslissing ook ingaat op haar vluchtmotieven an sich, namelijk dat ze uit Afghanistan gevlucht is daar de taliban haar gedwongen wilden rekruteren. Deze pertinente en draagkrachtige motieven uit de bestreden beslissing laat de verzoekende partij na te weerleggen.

Gezien het voorgaande slaagt de verzoekende partij er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

7.3.3. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Aldus blijkt niet dat de verzoekende partij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

7.4.1. De verzoekende partij voert in het verzoekschrift en de aanvullende nota aan dat ze nood heeft aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) verwestering. Ze voert hiervoor aan dat (i) haar jarenlange verblijf buiten Afghanistan en haar verblijf in België in haar specifieke situatie een risicobepalende omstandigheid is en tot een risico op ernstige schade kan leiden, (ii) de commissaris-generaal zich baseert op een gebrekkig onderzoek en op beperkte en verouderde informatie, (iii) ze afkomstig is van een ruraal gebied en door de conservatieve omstandigheden kan worden vermoed dat ze zich moeilijk of toch niet zonder problemen kan aanpassen na meer dan vier jaar niet in Afghanistan te zijn geweest, (iv) ze op jonge leeftijd Afghanistan heeft verlaten en sindsdien niet meer is teruggekeerd naar Afghanistan, (v) de verzoekende partij zichtbaar is als het gevolg van het op jonge leeftijd gewend geraakt te zijn aan het westerse leven, beïnvloed is door een verregaande mate van inburgering, economische, sociale, culturele en maatschappelijke integratie en participatie aan en aanpassing aan de lokale, regionale westerse normen en waarden en gewoonten, (vi) ze haar daadwerkelijk de Belgische en Europese waarden en normen eigen heeft gemaakt.

7.4.2. Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige “*geldende normen*” in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de facto* regering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De *sharia* laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de ‘*de facto*’ taliban-regering reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd heeft, net als de provinciale *de facto* regeringen. Bij de machtsovername heeft de *de facto* regering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de facto* regering heeft opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de facto* ministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de *sharia* wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). De MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit “*een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen*”. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de facto* ministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat de MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd.

Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder “*een afzonderlijk departement binnen Kaboel*”. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van *hisbah* (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (*muhtasibeen*) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de facto* ministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de facto* ministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “*gedrags- en kledingkwesties*” (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30, en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van “*amr bil-maruf*” (“*deugdzaamheidsbevordering*” ofwel “*de talibancodes*”) verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreeders plaatselijk werd bepaald door *amr bil-maruf* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van de MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de facto* taliban-autoriteiten weinig “*directe beperkingen*” hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden verwijderd zijn. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Pansjirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer *checkpoints* worden opgericht. Via deze *checkpoints* speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto* taliban-autoriteiten opgeroepen om meer “*professionals*” in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de facto* talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van *Pashtu* origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als “*verkeerd*” en “*verdacht*” wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 heeft de taliban een “*Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren*” opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie inzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in

Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de facto* taliban-regering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 38, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in *Pashtu*-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

7.4.3. De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "*to play the game*".

7.4.4. Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor de verzoekende partij om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

7.4.5. Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare

landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoekende partij, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

7.4.6. Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor de verzoekende partij om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten haar individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

7.4.7. Vooreerst maakt de verzoekende partij nergens aannemelijk maakt dat zij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat zij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het taliban-regime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Enig internaliseren van westerse waarden en normen wordt niet *in concreto* aangetoond.

De Raad herhaalt in deze verder dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan de verzoekende partij toe om dit aan te tonen, met name dat zij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van haar niet mag verwacht worden dat zij dit opgeeft indien zij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. De verzoekende partij blijft daartoe evenwel in gebreke.

De verzoekende partij duidt verder nergens *in concreto* aan dat er in haar hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. De verzoekende partij een volwassen man is die omstreeks het jaar 2000 werd geboren en wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld. Blijkens haar verklaringen is de verzoekende partij bijna anderhalf jaar voor zij haar beschermingsverzoek op 10 oktober 2019 indiende (NPO, p. 6) uit Afghanistan vertrokken. De verzoekende partij heeft Afghanistan in de zomer 2018 verlaten en dat toen minstens achttien jaar oud was, en niet op 15-jarige leeftijd indien ze blijft volharden in haar leeftijd zoals verklaard bij het indienen van haar verzoek om internationale bescherming. De verzoekende partij toont niet aan dat zij niet langer in staat zou zijn om de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin zij is opgegroeid, terug op te nemen. Door louter te verwijzen naar haar verblijf van drie jaar in België maakt de verzoekende partij geenszins concreet aannemelijk dat zij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Het scholingsattest, haar rapport, de brief opgesteld door een leerkracht en de foto's, gevoegd bij haar verzoekschrift en aanvullende nota, geven enkel aan dat de verzoekende partij in België naar school gegaan is, haar best doet, een aangename persoon in de omgang is en doorzettingsvermogen heeft, maar tonen op zich geen daadwerkelijke verwestering aan, dit is een internaliseren van westerse waarden en normen. Het schoollopen en het uitvoeren van sociale activiteiten maken niet op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk; alleszins laat de verzoekende partij na dit concreet uiteen te zetten.

In zoverre de verzoekende partij nog zeer algemeen stelt dat zij een groot risico loopt bij controle van haar smartphone door de taliban, laat zij na te concretiseren wat de inhoud is van haar smartphone, met name een inhoud die kritisch is ten aanzien van de taliban of die als immoreel zou kunnen worden beschouwd.

De verzoekende partij werkt dan ook niet concreet uit waarom een controle van de inhoud van haar smartphone haar in gevaar zou kunnen brengen. Overigens zijn de taliban zelf ook op sociale media aanwezig, zoals twitter. Het hebben van sociale media op zich is dus geen probleem, wel de inhoud ervan. *In casu* toont de verzoekende partij niet aan dat de inhoud van haar sociale media van die aard is dat het onoverkomelijk zou zijn voor haar identiteit of morele integriteit om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud van haar sociale media te wissen of de volledige accounts te verwijderen.

De verzoekende partij maakt dus niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en dat zij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Verder maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij voor haar vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoekende partij Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat haar vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

De verzoekende partij stipt nog aan dat zij geen Afgaans paspoort heeft en stelt dat *"indien hij nu zou moeten terugreizen naar Afghanistan, zal dit ofwel met een door de ambassade afgeleverd Afgaans paspoort zijn ofwel met een laissez-passer (afgeleverd door diezelfde ambassade of door de Belgische overheid), hetgeen hoe dan ook zijn verblijf in het Westen verraad."* De Raad wijst er evenwel op dat dit betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing noch het onderhavig arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. Het loutere gegeven dat men zou weten waarvan de verzoekende partij exact terugkeert, doet geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat zij geen daadwerkelijk noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt alsook dat er niet blijkt dat zij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban.

Waar de verzoekende partij bemerkt dat zij verschillende checkpoints zal moeten passeren op de luchthaven alsook nadien tijdens de verdere reis, verwijst de Raad naar wat hierboven werd uiteengezet. Daaruit blijkt dat deze controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afgaanse steden bevinden en vooral bedoeld zijn om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die gelinkt zijn aan de voormalige Afgaanse overheid en veiligheidsdiensten. De Raad ziet niet in waarom een checkpoint in de luchthaven anders zou zijn dan de overige controleposten. De verzoekende partij toont in deze echter niet aan dat zij over een specifiek profiel beschikt. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt verder niet dat zij voor haar vertrek in het vizier stond van de taliban noch blijkt dat zij bij terugkeer in hun vizier zou komen noch zijn er concrete indicaties die daarop wijzen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. De verzoekende partij reikt echter in het kader van haar beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat zij bij een eventuele terugkeer uit Europa door haar familie of haar lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in haar hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Daarenboven kan er ook niet aan voorbij gegaan worden dat de verzoekende partij ook haar recente herkomst uit Kamal Poor, gelegen in het district Qarghayi in de Afgaanse provincie Laghman geenszins aannemelijk maakt. Aangezien niet duidelijk is welke de plaats van herkomst is van de verzoekende partij, kan er ook niet geoordeeld worden of ze zich al dan niet zal kunnen aanpassen aan de door haar opgeworpen conservatieve omstandigheden.

Wat betreft haar betoog over het leven onder taliban-bewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige

aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolgung waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in haar verzoekschrift en aanvullende nota louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, toont de verzoekende partij dit ook niet aan.

De verzoekende partij voert tevens een uitgebreide kritiek op de gehanteerde landeninformatie die zij nog steeds gebrekkig en onvoldoende betrouwbaar acht. Bij de gedane beoordeling in voormeld arrest wordt rekening gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat de verzoekende partij deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn, dit zonder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen.

7.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door de verzoekende partij geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

8.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

8.4. In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden: de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking

komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1 van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b) “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest “*M'Bodj*” stelde het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten

dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: “*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*”). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “*M.S.S.*” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “*M.S.S.*” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik

hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak "*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*", wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*" (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*'predominantly'*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieumomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook

de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch slechts weinig verwezenlijkt. Integendeel, hulpverzaadiging en overbesteding droegen bij tot wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector in Afghanistan onderontwikkeld bleef, naast het gewapend conflict.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de facto* overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan *cash* leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren,

zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de facto* overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt gevisieerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een

lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020.

Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat de verzoekende partij in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Zij toont niet aan dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor de verzoekende partij om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van de verzoekende partij naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De verzoekende partij maakte immers

doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

8.5. Opdat aan de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Met betrekking tot de vraag of de verzoekende partij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit niet volstaan.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet mogen van verzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten worden verwacht over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. In deze kan van verzoeker worden verwacht dat hij duidelijkheid schept over zijn verschillende verblijfplaatsen, zowel de eerdere als laatste verblijfplaatsen, zodat de werkelijke regio van herkomst kan worden bepaald. *In casu* faalt de verzoekende partij hierin.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij haar voorgehouden herkomst uit Kamal Poor in het district Qarghhayi, gelegen in de provincie Laghman, niet aannemelijk maakt, noch dat zij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waarvoor, gelet op de mate van het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waarvoor, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de werkelijke herkomst van de verzoekende partij, verblijfplaats(en) en achtergrond voor haar komst naar België of over de vraag of zij afkomstig is of kan verblijven in een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat de verzoekende partij zelf meent dat er in haar werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

9. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

10.1. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

10.2. Voorts stelt de verzoekende partij stelt de verzoekende partij dat ze niet zorgvuldig gehoord werd, daar indien zij zou zijn gehoord in een persoonlijk onderhoud met betrekking tot de machtsovername door de taliban, zij wel degelijk nieuwe elementen had kunnen geven waarom zij een actuele vrees heeft bij een terugkeer naar Afghanistan.

Zoals hoger reeds uiteengezet is de Raad bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming gehouden aan de vereisten van een volledig en ex nunc-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden.

Uit de landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, blijkt dat de politieke situatie en de conflictdynamiek in Afghanistan radicaal zijn veranderd toen de Verenigde Staten hun troepen hebben teruggetrokken en de voormalige Afghaanse regering half augustus 2021 ineens stortte, waarna de Taliban de macht overnamen en het Islamitisch Emiraat Afghanistan (IEA) weer oprichtten.

Dit is onmiskenbaar een nieuw feit dat heden aan de orde is, waarvan de commissaris-generaal op de hoogte is, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, en dat tevens uitgebreid onder de aandacht wordt gebracht door de verzoekende partij in het verzoekschrift en in de aanvullende nota's van beide partijen.

Deze machtsovername is gebeurd voordat de commissaris-generaal een beslissing inzake het thans voorliggende verzoek om internationale bescherming heeft genomen en de bestreden beslissing maakte aldus een beoordeling van de nood aan internationale bescherming in hoofde van de verzoekende partij in de hiervoor geschetste context.

De Raad herinnert eraan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van de verzoekende partij. De verzoekende partij moet in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan waarbij de Taliban heden functioneren als een *de facto*-regering, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van een eventuele nood aan internationale bescherming gebeurt. Indien de specificiteit van de zaak dit vereist, kan dit gebeuren middels een nieuw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal.

De verzoekende partij, die op 26 mei 2021, werd gehoord in een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, werd niet opnieuw gehoord en heeft evenmin de mogelijkheid gehad om een nieuwe vragenlijst in te vullen in navolging van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan. Deze handelwijze van de commissaris-generaal ontnemt de verzoekende partij evenwel niet de mogelijkheid om haar verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Immers kan de verzoekende partij dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota.

Zoals reeds aangestipt in punt 4, is de Raad ertoe gehouden een volledig en ex nunc-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1°, en 39/76, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet).

In het verzoekschrift haalt de verzoekende partij verschillende elementen aan waarom zij niet kan terugkeren naar Afghanistan in navolging van haar verblijf in België en geeft ze aan dat ze verwesterd is. Zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat, namelijk uit punt 7.4.1-7.4.7, werden deze elementen door de Raad onderzocht in het kader van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Aldus heeft de verzoekende partij ruimschoots de mogelijkheid gehad om in haar verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de Taliban sinds augustus 2021 heeft gehad op haar eigen persoonlijke situatie. Uit hetgeen voorafgaat blijkt niet dat er *in casu* specifieke feitelijke en juridische omstandigheden voorhanden liggen waaruit blijkt dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben indien de verzoekende partij opnieuw gehoord was

geweest. De elementen die de verzoekende partij aangebracht heeft werden in een *ex nunc*-onderzoek door de Raad onderzocht.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS